

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Τρίτος

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι: φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

6 Φεβρουαρίου 1877

Ἡ ὀκτώσθετος συγγραφεὺς τῆς παρούσης διηγήσεως, ἐπισκεφθεὶς μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Παντιέβρ, υἱοῦ τοῦ πρίγκηπος Ζοανβίλ τοῦ ἐξ Ἀβρηνίας, καὶ μετὰ τοῦ ὑποπλοιάρχου Φεβάλ πολλά μέρη τῆς γῆς ἐκ τῶν ἡττον γνωστών, ἐξέδωτο εἰς φῶς μετὰ δύο ἔτη τὰς ἐντυπώσεις καὶ παρατηρήσεις ὅσας ἔγραψε καθ' ἐσπέραν χάριν, ὡς λέγει, τῶν γονέων αὐτοῦ. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ πόνημα θεωρήθη ἄξιον λόγου, διότι ἢ μὲν γαλλικὴ Ἀκαδημία ἔστεφεν αὐτὸ, ἀνατυπώσας δὲ ἐγένοντο οὐκ ὀλίγαι. Τοιοῦτο δὲ ὄν αὐτὸ καὶ γεγραμμένον μετὰ χάριτος, ἐνομίσαμεν καλὸν ν' ἀνακοινώσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἑστίας. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀγγλίας τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1866 ἔτους ἐπὶ πλοίου Ἰσιποφρού καλουμένου Ὁ μὲρ Πασσὰς, καὶ ὅτι διηγείται τὰ τοῦ περιήλου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποδημίας.

Σ. τ. Δ.

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

ΕΚΤΟΥ ΠΕΡΗΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΒΑΒΟΥΑΡ

Α΄

Τὰ κατὰ τὸν μέχρις Αὐστραλίας διάπλουον.

Ἐν τῇ πελάγει, ἐκ τοῦ Αὐστραλικού Ὠκεανοῦ, τῇ 5 Ἰουλίου 1866.

Τρεῖς μῆνες σχεδὸν εἶναι σήμερον ἀφ' οὗ ἀντηλλάξαμεν μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν ἡμῶν τὰς τελευταίας προσαγορεύσεις: τρεῖς δὲ ἢ τέσσαρες ἡμέραι χρειάζονται μέχρις Αὐστραλίας, ὅτε θὰ διηγηθῶ ἐν συνόψει τὰ τῆς μικρᾶς ἡμῶν θαλασσοπλοίας.

Καὶ κατὰ μὲν τὰς πρώτας εἴκοσιν ἡμέρας ἐπαλαίσαμεν ἀδιακόπως πρὸς ἐναντίους ἀνέμους, διότι μόλις εἰσῆλθομεν εἰς τὸν Βρετανικὸν πορθμὸν καὶ δυνατὸς ἄνεμος μεσημβρινοδυτικὸς ἐτάραξε τὴν θάλασσαν καὶ ἐβίασεν ἡμᾶς νὰ λοξοδρομῶμεν ἀκαταπαύτως. Καθ' ἐκαστὴν πρῶτην τὰ παράλια τῆς Γαλλίας καὶ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν τὰ φῶτα τῆς Ἀγγλίας ἦσαν ἔτι καταφανῆ. Περὶ τὰ τέλη τῆς ἐβδομάδος ὁ αἰγιαλὸς τῆς Βρετανίας ἐγένετο μικρὸν κατὰ μικρὸν ἄφαντος, ἡμεῖς δὲ ὠρμήσαμεν τολμηροὶ πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν, νῦν μὲν κυμαινόμενοι ἀπὸ τὴν ἐξωγκωμένην θάλασσαν, νῦν δὲ περιθάλπόμενοι ἀπὸ τὰ μακρὰ καὶ ἴσχυα κύματα.

Τὴν δὲ νύκτα τῆς 4^{ης} Μαΐου, ἐνῶ ἡ σελήνη ἐξακοντίζει ζωηρὸν τὸ φῶς αὐτῆς πρὸς τὴν μαινομένην θάλασσαν καὶ αἱ μεγάλαι σικαὶ τῶν πρὸς τὴν πρύμναν ἰσίων ζωγραφοῦνται μαυρωπαὶ ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν πύραν λευκῶν, τὸ πλοῖον σταματᾷ διὰ μιᾶς καὶ τὰ μεγάλα ἰστία του ἐξογκοῦνται ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους ἀπὸ ἄνεμον πνεύσαντα ἀποτόμως καὶ διὰ μιᾶς. Ἐνῶ δὲ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο συμβῆν καταταράττει ὅλους ἡμᾶς, ἡ δραστηριότης τοῦ ἐμπείρου πλοιάρχου ἔσωσε

τὸ πλοῖον. Εὐρισκόμεθα τότε πλησίον τῆς μαγευτικῆς Μεδέρας. Ζέφυρος γλυκὺς καὶ ὀμαλὸς ἐπνευσεν, οἱ ἀνήσυχτοι ἡμῶν ὀφθαλμοὶ ἀναζητοῦσι πρὸς τὸν ὀρίζοντα τὰς Καναρίας νήτους καὶ ἡ ὑπερνεφῆς κορυφὴ τῆς Τενερίφης ἐφάνη μεγαλοπρεπῆς.

Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ σωρὸς τῆς ἀργυροειδοῦς χιόνος ἠκτινοβόλοι. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον αἱ πορφυραὶ ἄκτινες τοῦ ἡλίου ἔπαυσαν φωτοβολοῦσαι, ἀποχωρήσασαι ἀλληλοδιαδόχως καὶ συγκεντρωθεῖσαι εἰς τὴν χιονώδη κορυφὴν. Ὁ ἄνεμος τῆς ἐσπέρας διασκορπίσας τὰ νέφη ἔφερον αὐτὰ πρὸς ἡμᾶς ὡς ἐπουράνιον πέπλον, καὶ μετὰ μικρὸν ἐβυθίσθησαν ἐν μετὰ τὸ ἄλλο εἰς τὰ σκότη.

Τότε μετέβημεν εἰς τὴν θαυμασίην ζώνην τῶν ἐτησίων ἀνέμων ὅπου καὶ τρικυμία καὶ ἐναντίοι ἀνεμοὶ καὶ ἀνησυχίαι καὶ κίνδυνοι παρέρχονται. Τὸ πλοῖον ἔλαβε μορφήν πανηγύρεως: ἀνοίγεται ἡ σκηνὴ ἐπὶ τοῦ κητασρώματος καὶ ἐπειδὴ ἡ θερμοκρασία δὲν ὑπερβαίνει τὸν 28 βαθμὸν τοῦ ἐκαστομέτρου, μεταβάλλεται εἰς ἀληθὴ αἴθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν μεταφέρομεν ὅλα τὰ βιβλία καὶ τὰ μουσικὰ ὄργανά μας. Ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας τῆς θαλάσσης πᾶν νέον θέαμα ἔχει καὶ νέον θέλητρον. Ἰδοὺ πέριξ ἡμῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων μέγας ἀριθμὸς πλοιαρίων, τῶν ὁποίων τὰ μικρὰ ἰστία, προσβαλλόμενα ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, φαίνονται ὡς ἄλλη ἱρις, ὠθουμένη ἀπὸ τὸν ἄνεμον πρὸς τὸν ἀφρὸν τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ πλοῖον ἡμῶν, προχωροῦν ταχέως, ταράττει τὰς μικρὰς αὐτῶν φάλαγγας.

Τῇ 4 Μαΐου ὑπερβαίνομεν τὸν τροπικὸν τοῦ Καρκίνου καὶ καθ' ἐσπέρας ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἡ γραμμὴ τὴν ὁποίαν διαχαράττει ὡς λευκὸν μάρμαρον τὸ πλοῖον, φαίνεται καταλείπουσα ὀπισθεν αὐτῆς μυριάδας λαμποβολούντων ἀστέρων. Τὴν δὲ ἡμέραν ἰχθύες πετῶσιν ἐκτὸς τῆς θαλάσσης ὡς βέλη, ὅμοιοι πρὸς χελιδόνας πτερυγίζουσας χαμηλὰ περὶ τὸν ἀφρὸν, καὶ βυθίζονται αἶφνης ὡς βαρεῖς λίθοι: ἐνίοτε δὲ οἱ μικρότεροι, ἀνασκιρτώντες ὑψηλότερον, καταπίπτουσιν εἰς τὸ κατὰ σρωμα καὶ ἀντὶ νὰ βυθισθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν βυθίζονται εἰς τὸ βούτυρον καὶ τὸ τηγάνιον.

Ὅτε δὲ ἐπλησιάσαμεν εἰς τὸν ἰσημερινὸν ἠλπίζαμεν ὅτι θὰ πέσωμεν εἰς τὴν γαλήνην, τὴν διαχωρίζουσιν ἐν γένει τὰς ζώνας τῶν δύο ἐ-

τησιών ανέμων. Ἡ γαλήνη αὕτη, τὴν ὁποίαν φοβοῦνται πάντοτε οἱ πλέοντες, εἶναι ἡ μόνη σκιὰ εἰς τὸν πίνακα τῆς θαλασσοπλοίας τῶν μερῶν ἐκεῖνων. Γλυκὺς ζέφυρος συγκιρῶν συνεχῶς τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου διευκόλυνε καὶ ἐξησφάλιζε τὸν πλοῦν ἡμῶν πάντα ἦσαν φαιδρά, διότι ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ ἄνεμος μένει ὁ αὐτὸς ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας καὶ ὅτι παύει εἰς τὴν ζώνην τῆς γαλήνης, ἡ ὁποία γεννᾶται συναντωμένη μὲ τὸν ἐναντίον ἄνεμον· διότι ὁ μὲν ἔρχεται ἐκ τοῦ βορειανατολικοῦ, ὁ δὲ ἐκ τοῦ ανατολικομεσημβρινοῦ μέρους.

Ἡμεῖς δὲ πολλὰ εὐτυχῶς, ἀντὶ νὰ μείνωμεν ἀκίνητοι ἐπὶ ἐβδομάδας καὶ νὰ ῥίπτωμεν καθ' ἑσπέρας πλησίον τοῦ πλοίου πτερὸν, τὸ ὁποῖον νὰ εὐρίσκωμεν τὴν ἐπιούσαν κοιμώμενον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐπροχωροῦμεν. Ὁ ἄνεμος μᾶς ἀφίνει καὶ περιμένεμεν σωρὸς νερῶν ἔρχεται ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ, καὶ ἐκρηγνύμενος ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν, κατακλύει αὐτὰς ὡς ἄλλος καταρράκτης· ἀλλ' ὁ κατακλυσμός φέρει τὸν τακτικὸν ἄνεμον, τὸν γεννῶμενον εἰς τὸ Εὐέλπι' Ἀκρωτήριον καὶ πνέοντα πρὸς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην. Ὁ δὲ ἀνατολικομεσημβρινός, ὠθῶν τὸ πλοῖον πρὸς μεσημβρίαν, τὸ φέρει ἀσφαλῶς πρὸς τὴν Βρασιλίαν. Ἀλλ' εἰς τὰ παλαιὰ ταῦτα πλάτη εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ εὐρωμεν τοὺς σφοδρῶς δυτικούς ἀνέμους, οἵτινες θὰ μᾶς φέρωσι κάτω τοῦ Εὐέλπιδος Ἀκρωτηρίου μέχρις Αἰστραλίας.

Ἐκτακτος φαιδρότης καταλαμβάνει πάντας τοὺς διαβαίνοντας τὸν ἰσημερινόν. Ἡ ζωηρότης, ἡ ἐργασία καὶ ἡ νεότης εἶναι οἱ τρεῖς σύντροφοι τῶν πλεόντων. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲ, ὅς τις κατὰ πρῶτον ταξειδεύω ἐπὶ ἰστιοφόρου, χαίρω διὰ τὴν τύχη μου ὅτι μανθάνω τὰ τοῦ εἴδους τούτου τῆς ναυτιλίας μετὰ τῶν ἐμπείρων συνοδοιπόρων μου. Ἡ θαλασσοπλοία ἐπὶ πλοίου ἰστιοφόρου εἶναι ἀληθῶς μαγευτικὴ. Εἶσσι ἀδιακόπως ἄγρυπνος, ἔχεις τὸ βλέμμα εἰς τὰ ἄρμενα, βλέπεις κλίνοντας μεγαλοπρεπῶς τοὺς ἰστούς ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου· πάντα σὲ φαιδρύνουσι. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ δούξ τοῦ Παντιέβρ ἐπροτίμησε πλοῖον ἰστιοφόρον. Ὁ Ὀμὲρ Πασσᾶς ἐθριάμβευσε κατὰ τὸν τελευταῖον ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον τέσσαρα πλοῖα ἠγωνίσθησαν ἀπὸ Μέλβουρν εἰς Λονδίνον· ἐντὸς ἐβδομηκοντα ἡμερῶν ἔφθασεν εἰς τὴν μητρόπολιν, ἐνῶ ἄλλο πλοῖον ἐκ τῶν διαγωνισθέντων ἔφθασε μετὰ ἑκατὸν ἕνδεκα. Ἔχει χωρητικότητα χιλίων διακοσίων τόνων, φέρει πλήρωμα τεσσαράκοντα δύο ἀνδρῶν καὶ περιέχει δωμάτια δεκατρεῖς ἐπιβατῶν. Καταλύομεν δὲ ἐν ἀνέσει διότι, πλὴν τῶν τριῶν ἡμῶν καὶ τοῦ ὑπρέτου τοῦ πρίγκηπος, δύο ἄλλοι μόνον συνοδοιποροῦσι μὲ ἡμᾶς, ἧτοι μίς νέα χήρα μὲ τὸν μνηστῆρά της, εὐρίσκοντες ἴσως τοὺς Γάλλους ἡμᾶς ὅπως οὖν φιλοταράχους. Ὑποθέτω δὲ ὅτι δὲν κάμνουσιν ὡς ἡμεῖς ἐν καιρῷ τοῦ γεύματος, οἵτινες γελῶμεν διὰ

τὴν διδομένην τροφήν, ἄγνωστον ὄλωσ ὅτε εἴμεθα εἰς τὴν ξηράν. Γελῶμεν δὲ διότι τὸ μὲν ῥόφημα εἶναι νερὸν καθαρὸν καὶ πέπερι, τὰ δὲ κερκεύματα πέπερι καὶ νερὸν. Μᾶς δίδουσι πολλὸν παστὸν ὀνίσκον τὸ πρῶτ' καὶ περισσώτερον τὸ ἑσπέρας, ὡς ἄρτυμα ἀφύας ἢ βέγκας καὶ νερὸν καλὸν διὰ ἰχθυοτροφεῖον. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ βᾶσις τῶν καθημερινῶν γευμάτων· εὐτυχῶς ὑπάρχει γάλα πυκτὸν (διότι μία μόνη ἀγελάς εὐρίσκεται πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν ὀφθαλμῶν) καὶ δέκα πρόβατα, τὰ ὁποῖα τρώγομεν ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν κεφαλὴν καὶ τελειώνοντες εἰς τὴν οὐράν. Ὅσον δὲ διὰ φαγητὰ ἐκ πτηνῶν, ταῦτα πετώσιν ἐν γένει ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἡμῶν. Ὑπερβάντες δὲ τὸν ἰσημερινόν τὴν 13 καὶ τὸν αἰγόκερον τὴν 24 Μαΐου, παρεπλεύσαμεν τὰς ἀκτὰς τῆς Βρασιλίας· διαπλεύσαντες δὲ μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Αὐστραλίας ἐφθάσαμεν τῇ βοήθειᾳ τῶν βευσμάτων καὶ τῶν δυτικῶν ἀνέμων εἰς Μέλβουρν. Σφοδρότατος ἄνεμος δυτικὸς ὠθεῖ ἡμᾶς εἰς τὰ ἔμπροσθεν μετ' ἀκατανοήτου ταχύτητος· τὰ νέφη εἶναι χαμηλά καὶ πυκνά, τὸ δὲ πλοῖον βυθίζεται μεταξὺ κυμάτων ὑψηλῶν ἄτινα, ἀφρίζοντα, συρίζοντα καὶ ὑπερνεφῆ, φθίνονται ζητοῦντα νὰ καταπίωσιν αὐτό. Ἄν δὲ καὶ ὀμιλοῦμεν δυνατότατα δὲν ἀκούομεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Προσκολλώμεθα καλῶς εἰς στερεὰ μέρη τοῦ πλοίου ἵνα μὴ ἀφαρπασθῶμεν ἀπὸ τὰ κατακλύζοντα τὸ κατὰστρωμα κύματα· τέσσαρες ἄνθρωποι δεδεμένοι στερεῶς διὰ σχοινίου κρατοῦσι τὸ πηδάλιον, ἀγωνιζόμενοι ὅλη δύναμι ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνατρεπόμενοι ἀπὸ σφοδρότατον κλόνον τοῦ οἴκους. Ὁ σάλος τοσοῦτον ἀνατινάξει ἡμᾶς, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ναῦται ἀδυνατοῦσι νὰ σταθῶσιν ὀρθοί. Οἱ ἰστοὶ λυγίζονται μέχρι τοῦ καταστρώματος καὶ τὸ σκάφος τρίξει ὀλόκληρον· καὶ ὅμως ἔχομεν ἀνοικτὰ δλίγα ἰστία· τοσοῦτω δὲ ἀκαταμάχητος ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου, ὥστε διετρέξαμεν 278 μίλια ἐν τῷ διαστήματι εἴκοσιν ὥρων.

Πλέον τῶν χιλίων μέτρων ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων αἱ κορυφαὶ δύο ἀλλεπαλλήλων κυμάτων. Ἡμεῖς δὲ τρέχομεν ὅσον καὶ αὐτά. Καὶ ποτὲ μὲν καταβαίνομεν εἰς βαθὺ βράαθρον, ποτὲ δὲ ἀναβαίνομεν εἰς κορυφὴν ὄρους· καὶ ὅτε παρρασυρόμεθα ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ τρομεροῦ ἐκεῖνου κατηφόρου δὲν βλέπομεν πλέον τὸν ὀρίζοντα, καὶ τὸ κύμα τὸ ὁποῖον ἀφήκαμεν ὀπίσω μᾶς προφυλάττει ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Ἡ ἄβυσσος εἶναι ἀχανής.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ ἄνεμος ἔπνεε πλάγιος· τρεῖς δὲ ἢ τέσσαρα μέτρα μακρὰν ἡμῶν βλέπομεν ἐρχόμενον τρικάτατον ἀγγλικὸν πλοῖον· οἱ ἐν αὐτῷ εἶναι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους εἶδομεν ἀφ' ὅτου ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Καὶ προσηγορεύθημεν μὲν διὰ χειρονομιῶν, καὶ διεκρίνομεν τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον μέγα κύμα τὸ ὁποῖον περῆ μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ ἡμῶν

τὸ καθιστᾶ ἄφαντον δλόκληρον μὲ τὰ ἱστία, μὲ τοὺς ἰστοὺς καὶ μὲ ὅ,τι ἄλλο ἔχει. Ἐνίοτε μόνον ὅταν ἡ θάλασσα ἀνυψῶν τὸ πλοῖόν μας, παρατηροῦμεν ὑπεράνω αὐτῆς δλόκληρον τὴν χαλκότευκτον κοιλίαν τοῦ τρικατάρτου, ἀνοικτὴν μέχρι τῆς τρόπιδος, ποτὲ δὲ τὸ κατὰστροφμα ὅλως πλαγιασμένον καὶ φαινόμενον ὡς πλευρὰ βουνοῦ, καὶ τότε μόνον ἐννοοῦμεν τὴν θέσιν καὶ τοῦ ἡμετέρου πλοίου. Τὸ ἐσπέρας ὁ ἥλιος φαίνεται δύων, ἀλλὰ δὲν βλέπομεν αὐτὸν διαρκῶς ἕνεκα τῆς ἀλλεπαλλήλου κινήσεως τῶν κυμάτων. Ἐνίοτε ἡ ἄκρα τῶν ἰστών μαστίζει τὴν κορυφὴν τῶν κυμάτων. Ὁ μικρὸς δόλων σχισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πετᾶ ὡς ἄχρον.

Οἱ κίνδυνοι πολλαπλασιάζονται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἑναντίον δὲ τῶν συμβάντων κατὰ τὴν τελευταίαν ναυσιπορίαν τοῦ Ὁμέρ Πασσᾶ, οὐδεὶς ἠρπάγη ἀπὸ τὸ κατὰστροφμα ἔγώ δὲ ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας καὶ ἐπτὰ νύκτας παρατηρῶ τὰς περιπετείας τῆς πάλης ἡμῶν καὶ δὲν εἰσέρχομαι εἰς τὴν αἰθουσαν εἰμὴ ὀλίγον, ἕνεκα πρὸ πάντων τῆς δυσωδίας τὴν ὁποίαν ἀναπέμπουσι τὰ νερὰ τοῦ κύτους.

Κατὰ τινὰ τῶν τρικυμιῶν τούτων ἠκούσθη φωνὴ φοικτὴ λέγουσα «A man overboard» (ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν). Καὶ τῶντι τῶν ναυτῶν τις καταπεσὼν ἀπὸ τὸν μέγαν ἰστὸν, ἐκτύπησεν εἰς τὸ τεῖχος τοῦ πλοίου καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὰ κύματα. Τρέχοντες εὐθὺς πρὸς τὴν κρεμασμένην ἐξῶθεν τοῦ πλοίου λέμβον, καὶ κόπτομεν τὰ σχοινία ἄλλ' οἴμοι! τρέχοντες ὅπως ἐτρέχομεν οὔτε ἐβλέπομεν πλέον τὸν ταλαίπωρον ναύτην. Ἡ ἀγωνία ἡμῶν κορυφούται, διότι ἡ θάλασσα εἶναι τοσοῦτον τεταραγμένη, ὥστε πᾶσα λέμβος θὰ κατεποντίζετο ἀναμφιβόλως διὸ καὶ ὁ πλοίαρχος ἀπηγόρευσε ἀπολύτως νὰ ρίψωσιν τινὰ τῶν ἡμετέρων εἰς τὴν θάλασσαν. Δὲν συγκατατίθεται ν' ἀφθῶσιν ὀκτῶ ψυχαὶ ζῶσαι ἐκτεθειμένοι εἰς βέβαιον θάνατον ὅπως ἀναζητηθῆ ἕν πτώμα. Κατὰ δυστυχίαν, τὴν παρελθούσαν νύκτα τὰ κύματα εἶχον προσβάλλει μὲ τοσαύτην ὀρμὴν τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, ὥστε κατεκτόησαν τὰ σχοινία τῆς πρὸς διάσωσιν ὀρισεμένης λέμβου, ἥτις μόνη ἴσως θὰ εἰδύνατο ν' ἀνθῆξῃ εἰς τὰ κύματα.

Ὁ ταλαίπωρος ναυγὸς εἶχεν ἡλικίαν εικοσιενὸς ἔτους· ἀκόμη νομίζω ὅτι τὸν βλέπω εὐθυμον καὶ φαιδρὸν. Ὀλίγα μόνον λεπτὰ ἤρκεσαν νὰ μεταβιβάσωσιν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν καταστροφὴν ταύτην ἐπῆλθεν ἄκρα νηνεμία καὶ τὰ πτηνὰ τῆς θαλάσσης πεινῶντα προσέρχονται εἰς τὸ πλοῖον ἵνα εὕρωσιν τι νὰ φάγωσιν. Ῥίψαντες δὲ μακρὰν κλωστήν μετὰξῆς ἔχουσιν εἰς τὴν ἄκραν σφαίραν μολυβδίνην, εἶδομεν τὰς περιστερὰς τοῦ Εὐέλπιδος Ἀκρωτηρίου ὀρμώσας πρὸς αὐτὴν καὶ πε-

ριπλεκομένας. Καὶ τινὰ μὲν τῶν πτηνῶν συλλαμβάνονται τὴν νύκτα ἐπὶ τῶν ἰστών, οἱ ἄλλοι ἄλλοι ὅμως μᾶς ἐμβάλλουσιν εἰς ἀνησυχίαν. Ὅτε ἐφάνη τὸ πρῶτον τῶν ὀρνέων τούτων εἰς τὸν ὀρίζοντα, τὸ ἐξελάβομεν ὡς λέμβον διασχίζουσαν τὸν ἀφρὸν τῶν κυμάτων. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπλησίασε, τὸ μὲν σῶμα καὶ τὰς μακρὰς πτέρυγας ἔχον καταλεύκου, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ περιδέρκιον τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Εἶναι δὲ οἱ ἄλλοι τὰ μεγαλήτερα ὄρνεα τοῦ κόσμου. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐκάθισαν εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἡ ἀδηφάγος αὐτῶν ἀγέλη δὲν ἔπαυσε περιπλανωμένη περὶ ἡμᾶς. Ῥίψαντες σχοινίον μακρὸν πεντακοσίων μέτρων μὲ δόλωμα εἰς τὴν ἄκραν, εὐθὺς εἶδομεν τὸ λιμῶττον ὄρνεον ἀναπετάσαν τὰς πτέρυγας δεκαπέντε πόδας μακρὰς, καθίσαν εἰς τὰ κύματα, συστειλαν κατὰ τὸ ἡμισυ αὐτὰς, ἀρπάσαν τὸ δόλωμα καὶ βυθισθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα αἰσθηθὲν αὐτό τότε συνήλθομεν πολλοὶ ἵνα τὸ σύρωμεν εἰς τὸ κατὰστροφμα. Τὸ δέρμα τῶν χειρῶν μου ἐξεκόλλησεν ὅλον. Καὶ τὸ περιέργον εἶναι ὅτι ἀφοῦ συλληφθῶσι τὰ ὄρνεα ταῦτα, τρέχουσιν ὡς τρελλὰ εἰς τὸ κατὰστροφμα χωρὶς ποτὲ νὰ δυνηθῶσι νὰ πετάξωσιν, ἀλλὰ μένουσιν αἰχμάλωτα ὅλως δόλου ἄδετα ὡς ἔχοντα ὅμως μακρὰς τὰς πτέρυγας μὲ πόσον κρότον διασχίζουσι τὸν ἀέρα ὅταν ἀνοίγωσιν αὐτὰς! Νομίζω ἀληθῶς ὅτι ἂν ἔν τῶν μεγάλων τούτων θηρίων τοῦ ἀνέμου ἐπιπτεν εἰς ἀγρὸν, θὰ ἐφευγὸν περίφοβοι οἱ γεωργοί. Καὶ ὅμως ὁ φόβος μάταιος· διότι τὰ γιγάντεια ταῦτα πτηνὰ εἶναι καὶ μωρὰ καὶ δειλά. Ἀπλοῦς λάρος τὰ προσβάλλει καὶ τὰ διώκει· καὶ τοῦτο μᾶς διασκεδάζει συνεχῶς.

B'

Ἀπόβασις εἰς Μέλθουρν.

Πρώτη θεὰ τῆς γῆς.—Ἐξόδος εἰς τὸν ὄρμον τοῦ λιμένος Φιλίππου.—Εἶδησις τοῦ θανάτου τοῦ πρίγκηπος Κονδέ.—Ἀπόβασις.—Σιδηρόδρομος.—Ἡ πόλις.—Λιθόχρονες πρὸ τοῦ θαλάτρου.—Τὸ μουσεῖον.—Αἱ φυλακαί.

Ἐν θαλάσῃ, τῆ 7 Ἰουλίου 1866.

Τέλος πάντων ἀφοῦ εἶδομεν ὀγδοηκοντάκις ὀκτῶ τὸν ἥλιον ἀναβαίνοντα ἀπὸ τῶν κυμάτων ἐνώπιον ἡμῶν καὶ καταβαίνοντα ὀπισθεν, χθὲς ἠσθάνθημεν τὴν τελευταίαν συγκίνησιν τοῦ ταξιδίου. Ἐὰν, ἐλέγχομεν, δὲν ἐβλάφθησαν τὰ χρονομέτρα, ἐὰν δὲν εἶναι λανθασμένοι οἱ ὑπολογισμοί μας, ἀπόψε θὰ ἴδωμεν τὰ φῶτα τῆς αὐστραλικῆς γῆς. Οἱ σκοποὶ παρατροῦσιν ἐναγώνιοι ἀπὸ τῶν ἰστών· σιωπῆ προσδοκίας καὶ χαρᾶς ἐπικρατεῖ εἰς τὸ κατὰστροφμα ὃ, που πάλλουσιν αἱ καρδίαι καὶ προσπαθεῖ τὸ βλέμμα νὰ εἰσχωρήσῃ πέραν τοῦ ὀρίζοντος. Πόσον αἱ ὄραι φαίνονται μακρὰί! Τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν ἐπαναλαμβάνομεν τοὺς ὑπολογισμοὺς ἡμᾶς, καὶ ἐὰν ὁ ἄνεμος μᾶς βοηθήσῃ πάντοτε μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν, μόνον ἡμίσειαν ὥρα ἀρκεῖ νὰ μᾶς

φέρη εἰς τὴν περιφέρειαν τὴν ὁποίαν φωτίζει ὁ φῶρος. Ὡ θάυμα τῆς ναυτιλίας! τὴν ἱρυσθεῖσαν ὥραν τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν θαλασσοπλοῖαν, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ ὕδατος, τριπλαῖ ἀνευφημίαι ἐκραγεῖσαι ἄνωθεν τῶν ἰστῶν ἀναγγέλλουσιν ὅτι οἱ σκοποὶ εἶδον τὸ φῶς τοῦ φάρου καὶ τὴν γῆν. Εὐρισκόμεθα τότε εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ὀτουαὶ καὶ ἀνέβημεν εὐθὺς εἰς τὰ καρχήσια ἵνα ἴδωμεν τὰ περιπόθητα φῶτα· μετὰ εἴκοσι λεπτὰ αἱ ἀκτίνες αὐτοῦ διεκρίνοντο καὶ ἀπὸ τὸ κατάστρωμα. Μετὰ ταῦτα διευθύνθημεν εἰς τὸν ὄρμον τοῦ λιμένος Φιλίππου. Οὐδὲν δύναται νὰ ἐξεικονίσῃ τὸν ἐπικρατήσαντα θόρυβον· ἡ ἡχώ τοῦ πλοίου ἐπαναλαμβάνει τὰ φαιδρὰ ἡμῶν ἄσματα καὶ οὐδεὶς τὴν φορὰν ταύτην θὰ κοιμηθῆ, τόσοσιν μεγάλῃ εἶναι ἡ ζωηρότης καὶ ὁ θόρυβος· ἡ Θεῖα Πρόνοια μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὴν γῆν· δὲν λέγομεν πλέον ὅτι θὰ κάμωμεν «τρύπας εἰς τὸ νερόν», ἀλλ' ἐτοιμάζομεν τὰ κιβώτιά μας. Ἴδου ἡ Ἀυστραλία! Οἱ τρεῖς μῆνες τῆς θαλασσοπλοῖας φαίνονται ὡς ὥραϊον ὄνειρον.

Ἄμα ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, μὲ ὁποίαν χαρὰν ἐτείναμεν τὰ τηλεσκοπία μας εἰς τὰ παράλια. Ὑψηλαὶ ἀνταὶ καταπράσινοι, ἀγρίαν ἔχουσαι τὴν ὄψιν, ἐκτείνονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας καὶ ἀνεξήγητος εἶναι ἡ χαρὰ ἡμῶν, βλεπόντων γῆν τὴν ὁποίαν ἔτη πολλά ἐνομιζόμεν ὅτι δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ πατήσωμεν, ἐξ ἑκατομμυρίων λευγῶν ἀπέχουσαν τῆς Εὐρώπης. Αἱ ὀλίγα εἰδήσεις τὰς ὁποίας ἔχομεν περὶ τῆς γῆς ταύτης ἐξάπτουσιν ἔτι μᾶλλον τὴν περιέργειαν ἡμῶν πρὸς ἀνίχνευσιν γῆς, τῆς ὁποίας τὴν ὑπαρξίν ἠγνόουν οἱ προπάτορές μας. Φαίνεται ὅτι εἰσερχόμεθα ζωγραφικῶς καὶ διανοητικῶς εἰς νέον κόσμον. Τὰ ἀπότομα ἐκεῖνα ὄρη τὰ ὁποῖα φαίνονται μακρόθεν ἔχοντα τοὺς χαρακτῆρας γῆς παρθένου, παράκεινται πρὸς τοὺς φάρους, τὰ ἔργα ταῦτα τῆς ἀνθρωπίνης χειρός. Ὁ νέος οὗτος πολιτισμὸς, ἡ γῆ αὐτὴ ἢ πρὶν ἀδρανῆς ἢ βάρβαρος δὲν εἶναι ἀκόμη κεκαλυμμένη ὑπὸ μυστηριώδους πέπλου; Πόσα μυστήρια εἰς ἡμᾶς, οἵτινες ἐφθάσαμεν κατακυλιόμενοι ἀπὸ τὴν θάλασσαν μὲ ὄλας τὰς ἰδέας καὶ μὲ ὄλην τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς Εὐρώπης! Ὅποια ἡ ἠδονὴ τοῦ βλέποντος γῆν νέαν! Ἐμπροσθεν ἡμῶν ἔχομεν τὴν γῆν τῶν χρυσορυχείων, τῶν ἀπεράντων ποιμνίων, τῶν ἔτι χθεσινῶν πόλεων. Εἰς αὐτὴν ὑπάγομεν νὰ ἐξασκήσωμεν ὄλην τὴν εἰκασατῆ ἡμῶν ζωηρότητα καὶ ν' ἀπολαύσωμεν τόσα θεάματα. Καὶ ὅμως ἡ πρώτη εὐτυχία τὴν ὁποίαν ἐλπίζω νὰ εὐρω εἰς αὐτὴν, εὐτυχία ἀπαράμιλλο, τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν καθημερινῶν μου σκέψεων, εἶναι ἡ ἀναγνώσις τῶν ἐξ Εὐρώπης ἐπιστολῶν.

Ἡ ἀγαλλίσις εἶναι τόσοσιν ζωηρὰ μεταξὺ ἡμῶν, ὥστε ὄλοι ἐχάσαμεν τὴν κεφαλήν. Πλέομεν περὶ τὸν αἰγιαλὸν καὶ ὄλην τὴν προῖαν παρακολουθοῦμεν σειρὰν ἀμμοδῶν ἀκτῶν διαδεχο-

μένων ἀλλήλας. Πλέομεν δὲ τόσοσιν καλὰ ὥστε αἰφνης παρετηρήσαμεν μετὰ τρόμου ὅτι ὑπερέβημεν τὸν πόρον δι' οὗ ἔπρεπε νὰ περάσωμεν, καὶ κατευθυνόμεθα ἐπὶ τῶν σκοπέλων. Τότε ἠναγκάσθημεν νὰ λοξοδρομήσωμεν ὀλοκλήρον ἡμέραν, ὅπως κατορθώσωμεν νὰ ἐξέλθωμεν παλαίοντες πρὸς τὸν ἄνεμον καὶ τὴν παλιῖροισαν. Ἡ ἥλιος λαμπρὸς φωτίζει τὴν κορυφὴν τῶν πρασίνων λόφων, μεταξὺ βράχων καὶ σωρῶν δένδρων καὶ οἰκίσκων λευκῶν ἔχοντων κήπους, ἀληθεῖς παραδείσους τῆς γηραιᾶς Ἀγγλίας.

Τὴν τρίτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν διέβημεν τὸν πόρον, πλατὺν περὶ τὸ μίλιον, μεταξὺ ρεύματος βέοντος ὡς κεραυνός· ἡ λέμβος τοῦ ὑγειονομείου, φέρουσα τὴν ἀποτρόπαιον κιτρίνην σημαίαν, ἔρχεται νὰ βεβαιωθῆ μήπως φέρωμεν χολέραν ἢ τὴν νόσον τῶν ζῶων, μετὰ ταῦτα εἰσερχόμεθα πλησίνοι εἰς τὸν λιμένα Φιλίππου, μεγίστην λεκάνην τετρακοσίων τετραγωνικῶν μιλίων, ἀληθῆ λίμνην ἀγρίαν περικυκλουμένην ἀπὸ μεγάλῃ ζώνῃν ζοφερῶν αἰγιαλῶν· ἡ δὲ πόλις Μέλβουρν κεῖται εἰς τὰ ἐνδότερα. Μέγας δὲ ἀριθμὸς πλοίων ἐξέρχονται ἵνα μᾶς χαιρετίσωσιν, ἐλπίζοντες νὰ διαφύγωσι καὶ αὐτὰ τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διετρέξαμεν κατὰ τὸν μακρότατον ἡμῶν πλοῦν· ἄλλα δὲ ἀγκυροβολοῦσι καὶ ὁ κρότος τῶν ἀνελισσομένων ἀλύσειων φθάνει μέχρις ἡμῶν· καὶ ἄλλα ἀναπαύονται ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ὡς γιγάντεια σημεῖα τῆς φερούσης εἰς τὴν πόλιν ὁδοῦ. Ἄλλὰ δὲ εἰς ἡλίος πρὶν ἢ ἴδωμεν τὴν ἄκραν τοῦ ὄρμου, ὁ ἄνεμος κοπάζει διὰ μίαν καὶ γαλήνην ἄκρα ἐπανερχεται. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόσης σπουδῆς μένομεν ἀκίνητοι εἴκοσι λεύγας μακρὰν τοῦ τελευταίου ὄρου τοῦ ταξειδίου μας.

Ἄλλ' οἴμοι! πρὶν ἢ διαβῶμεν τὸν πόρον καὶ ἴδωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν γῆν, ἡ πρώτη ξένη φωνὴ τὴν ὁποίαν ἠκούσαμεν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας εἶναι ἡ τοῦ πρωρέως, ἀναγγεῖλαντος τὸν πρόσφατον θάνατον τοῦ πρίγκιπος δὲ Κονδέ. Ἐπεσεν ὡς κεραυνός! Ἀφ' οὗ παρήλθον τρεῖς μῆνες χωρὶς νὰ λάβωμεν εἰδήσεις τῶν ἡμετέρων, ἀφ' οὗ τρεῖς μῆνας ἐτράφημεν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἴδωμεν εἰς τὴν ἀπωτάτην γῆν τὸν γενναῖον ἐκεῖνον ἡγεμονόπαιδα, ἡ τρομερὰ εἰδήσις τοῦ θανάτου αὐτοῦ κατεβύθισεν ἡμᾶς εἰς θλίψιν ἀπαρμύθητον. Τὴν προτεραίαν ἐχαίρομεν ἐνθυμούμενοι ὅτι θὰ τὸν ἴδωμεν, ὅτι θὰ περιηγηθῶμεν μετ' αὐτοῦ τὴν Αὐστραλίαν, καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰαπωνίαν. Ὁ ταλαίπωρος! ἀπέθανεν εἰκασατῆς μακρὰν τῆς μητρὸς, ἐξ ἑκατομμυρίων μιλίων μακρὰν τῆς πατρίδος του!

Τὰ φῶτα τῆς πόλεως Μέλβουρν, ὅμοια πρὸς τὰ τῶν ἡμετέρων πρωτευουσῶν, φαίνονται μακρόθεν τὸ ἑσπέρας, καὶ ἡ ἡχώ τοῦ θορύβου μεγάλης πόλεως φθάνει κατὰ διαστήματα μέχρις ἡμῶν. Τὸ σύριγμα τῶν σιδηροδρόμων, ἡ βραγχῆ

φωνή τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἀτμοπλοίων, μόνα ταῦτα προσβάλλουσι τὰς ἀκοὰς ἡμῶν.

Οὕτω πως προοιμιάζεται ἡ εἴσοδος ἡμῶν εἰς τὴν χώραν τῆς Αὐστραλίας. Καὶ λοιπὸν ἐγυρίσαμεν τὸ ἡμισυ τῆς σφαίρας διὰ νὰ μὴ ἴδωμεν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον τόσον ἠγαπῶμεν.

8 *Ἰουλίου*. — "Ὀλην τὴν νύκτα, ὅλην τὴν πρωΐαν καὶ ὅλον τὸ δεῖλι ἡ γαλήνη κρατεῖ ἡμᾶς ἀκινήτους ἐντὸς τῆς μεγάλης ταύτης λίμνης, ἀπέναντι τῆς πόλεως τὴν ὁποίαν τόσον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν. Ἀληθὲς βάσανον Ταντάλου. Ἐλθούσης τῆς νυκτὸς ἔπνευσεν ἐπὶ τέλους λεπτὸς ζέφυρος, ὅς τις μᾶς ἔφερε μὲν πλησιέστερον τῶν φώτων, μᾶς ἀφῆκεν ὅμως εὐθύς. Αἱ ἀλύσεις τῶν ἀγκυρῶν κροτοῦσιν αἴφνης ὡς κεραυνοὶ καὶ τὴν φορὰν ταύτην, πέντε λεύγαις μακρὰν τῆς προκυμαίας, ἡ ἀγκυρα φθάνει εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης καὶ ἡμεῖς, τὴν τελευταίαν βεβαίως φορὰν, ἀναπαυόμεθα εἰς τὰς κλῖνας εἰς τὰς ὁποίας ἐκοιμήθημεν τρεῖς μῆνας.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἀκούεται μακρὰν ὑπόκωφος κρότος, κρότος κωπῶν αἵτινες σχίζουσι τὴν θάλασσαν, κρότος τακτικὸς καὶ ἔρρυθμος, τὸν ὁποῖον ἀκούομεν καθαρώτερον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Εἶναι κρότος λεμβῶν αἱ ὁποῖαι ἔρχονται εἰς τὸ πλοῖον. Εἶναι τάχα αὐτόχρονες λογχοφόροι; Ὅχι, εἶναι ὁ κρεωπώλης, ὁ ἀρτοπώλης, ὁ ὄσφωπώλης, ὁ ἀστυνόμος· ὅλοι δὲ φοροῦσι μαύρους πῖλους, καὶ εἶναι ἐνδεδυμένοι ὡς ἡμεῖς, καὶ ἔρχονται ἀμιλλώμενοι τίς νὰ πρωτολάβῃ τὰς παραγγελίας τοῦ Ὁμέρ Πασσᾶ.

Αἱ συνομιλίαι ἄρχονται καὶ προκαλοῦσι τὴν περιέργειάν μας. Μᾶς ἀποκρίνονται ὅτι ὑπάρχει κρίσις πολιτικὴ, κρίσις ἐμπορικὴ, πάλη τῶν δύο βουλῶν, ζωηραὶ ἔριδες τῶν ὁπαδῶν τῆς προστασίας καὶ τῶν ὁπαδῶν τῆς ἐλευθέρως συναλλαγῆς, ἔκκλησις εἰς τὴν γενικὴν ψηφοφορίαν· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐφθάσαμεν, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν ἄκραν ταύτην τοῦ κόσμου, εἰς ὥραν καθ' ἣν ὁ πολιτικὸς βίος ἐξάπτει εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τὰ πνεύματα. Οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι Αὐστραλοὶ φαίνονται μοι πολλὰ ἔνθερμοι κατὰ τὰς συζητήσεις.

9 *Ἰουλίου*. — "Ἐν βῆμα ἔτι καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸν λιμένα" ἡ πόλις δὲν κεῖται ἐπὶ τοῦ ὄρου, ἀλλὰ δύο ἢ τρία μίλια ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. Ὁ λιμὴν εἶναι ὁ Sandridge, ἐνούμενος μὲ τὴν πόλιν διὰ σιδηροδρόμου· εὐρισκόμεθα μεταξὺ πεντηκοντάδος μεγάλων πλοίων καὶ ὁ λιμὴν εἶναι ζωηρὸς ὡς ὁ τῆς Ἀβερς ἢ ὁ τῆς Μασσαλίας. Οἱ ναῦται μᾶς καταγίνονται εἰς τοὺς ἰστούς· ἀναβαίνουν καὶ καταβαίνουν ὡς πίθηκοι εἰς τὰ δάση· ἀνοίγουσι καὶ στεγνόνουσι τὰ ἰστία· ὅτε δ' ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα, τὸ πλοῖον λαμβάνει ἀλλοίαν ὄψιν· τὸ εὐτρεπίζουσι ὡς νύμφην, τακτοποιοῦντες τὰ σχοινία, τὰ πανία, τὰ κάρχησι·α.

Τότε πλῆθος λεμβῶν φερουσῶν ὀπώρας, λάχανα, ἀγρέμια περικυκλοῦσι τὸ πλοῖον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ πρᾶγμα καταντᾷ ἐπισημότερον. Ἰδοὺ φθάνει λέμβος πολεμικοῦ πλοίου· ἀξιωματικὸς ἔρχεται καὶ ἐρωτᾷ πότε θ' ἀποβῶμεν. Μετὰ μικρὸν ἰδοὺ καὶ ἄλλη λέμβος, φέρουσα τὸν πλοίαρχον τῆς φρεγάτας, ἐρχόμενον νὰ προσαγορεύσῃ τὸν πρίγκηπα καὶ νὰ ἐρωτήσῃ παρὰ τοῦ διοικητοῦ πότε θὰ εἰσέλθῃ εἰς Μέλβουρν, ἵνα ὑποδεχθῇ αὐτὸν μεθ' ὅλων τῶν μεγαλειτέρων τιμῶν, ἐνῶ ἡ Βικτωρία θὰ χαιρετίσῃ αὐτὸν μετ' εἴκοσι καὶ ἓνα κανονοβολισμοῦ· ἀλλ' ὁ πρίγκηψ παρεκάλεσε νὰ μὴ γίνωσι μήτε τιμὰι μήτε προστοιμασίαι, διότι ὡς ἐξέριστος καὶ ὡς διπλωσῶς πενθῶν δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰς δεχθῇ. Ἡ λέμβος ἀναχωρεῖ ὡς ἀστραπὴ, ἡμεῖς δὲ περιμένομεν βυμουλκὸν ὅς τις ἐλθὼν ἔδεσε κατόπιν αὐτοῦ τὸ πλοῖον. Διαβαίνομεν βραδέως μεταξὺ τῶν ἠγκυροβολημένων πλοίων καὶ τὴν τρίτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐγγίζομεν εἰς τὴν προκυμαίαν. Τέλος πάντων ἡ ὥρα ἔφθασεν, ὥρα συγκινήσεων καὶ χαρᾶς, τὴν ὁποίαν ὠνειρευόμεθα τρεῖς μῆνας, καὶ εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ πατήσωμεν τὴν ξηρὰν μετὰ πλοῦν ἐξ ἑκατῶν καὶ τριακοσίων ὄγδοήκοντα λευγῶν.

Ἐπιθὰς δὲ εἰς τὸν λιμένα Φίλιππον, ἐθαύμασα μέχρι τίνος βαθμοῦ προώδευσεν ἐκεῖ ὁ πολιτισμὸς. Δύο μακρὰι ξύλινοι ἀποβάθροι ἐκτείνονται μέχρι τῶν μέσων τοῦ λιμένος· τεσσαράκοντα δὲ καὶ ἑπτεκοντα μεγάλα πλοῖα ἀγκυροβολοῦσιν ἐκατέρωθεν καὶ σιδηροδρόμοι διπλοῖ φθάνουσι μέχρι τῆς ἄκρας ἐκάστης προκυμαίας· αἱ ἄμαξαι διαδέχονται ἀκαταπαύστως ἀλλήλας, τριάκοντα καὶ ἔτι πλέον ἀτμοκίνητοι τροχαλιαὶ ἐργάζονται, αἱ μὲν ἀνασύρουσαι ἀπὸ τοῦ κύτους τῶν πλοίων τὰ φορτία, αἱ δὲ καταβιβάζουσαι εἰς τὰ κενὰ ἀναριθμήτους πάλας μαλλιῶν ἐργασίας ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ· ἕνεκα δὲ τῶν ἀτμαμαζῶν καὶ τῶν τροχαλιῶν καὶ τῶν συριγμάτων τῶν ἀτμοπλοίων δυσκολεύεσαι νὰ πιστεύσῃς ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς χώραν πλησιεστάτην εἰς τὸν νότιον πόλον. Τὴν ὥραν ταύτην ἀποχαιρετίζομεν τὸν Ὁμέρ Πασσᾶν καὶ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν ὅτι μᾶς ἔφερεν ὑγιεῖς εἰς τὴν Αὐστραλίαν. Τὴν δὲ τετάρτην πατοῦμεν εἰς τὴν ξηρὰν, ἀφοῦ τρεῖς μῆνας ἐπατοῦμεν εἰς σανίδα. Οἱ γάλικες γίνονται ἐπαισθητοὶ εἰς τοὺς πόδας· διαβαίνομεν πλησίον τοῦ *Moravian*, συναδέλφου τοῦ Ὁμέρ Πασσᾶ, ἐλθόντος ἐκ Λονδίνου ἐντὸς ἑβδομήκοντα τριῶν ἡμερῶν, μετ' ἰστούς συντετριμμένους καὶ μετ' εἰς τὴν κατεστραμμένα, οὕτως τὰ δωμάτια ἐβυθίζοντο ἐντὸς τριῶν ποδῶν θαλάσσης ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας.

Ἐκεῖθεν μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου εἶναι περὶ τὰ ἑκατὸν μέτρα. Ὅτε δ' ἐζητήσαμεν εἰσιτήρια μᾶς ἀπεκρίθησαν ὅτι ἡ κυβερνήσις τῆς ἀποικίας Βικτωρίας δὲν θέλει ν' ἀπο-

ζημιωθῆ διόλου διὰ τὰς εὐκολίας τὰς ὁποίας θὰ μᾶς παραχωρήσῃ ἐνόσω διατρίβωμεν ἐκεῖ μετὰ δ' ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς Μέλβουρον· ἀναβάντες εἰς ὄχημα κατελύσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Σκωτίας, τὸ ὅποιον μᾶς εἶχον συστήσει ὡς τὸ καλλίτερον τῆς πόλεως. Εὐθὺς ἔφεραν τὰς ἐπιστολάς μας, συμπιεζόμενοι δὲ καὶ οἱ τρεῖς πλησίον τοῦ φωτὸς ἀνεγινώσκωμεν αὐτὰς καὶ μετ' ἀνεξηγήτου χαρᾶς ἀκοινοῦμεν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον τὰς καλὰς εἰδήσεις. Ἐχουσι χρονολογίαν δύο μηνῶν, ἐνῶ ἐκείναι τὰς ὁποίας θὰ στείλωμεν ἡμεῖς θὰ φθάσωσιν εἰς τὴν Εὐρώπην πέντε μῆνας καὶ ἡμισὺν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας.

Μετὰ ταῦτα παρετηροῦμεν ἀδιακόπως τὰ πέριξ ἡμῶν ἀλλὰ καὶ παρετηρούμεθα ἑκατονταπλασίως ὑπὸ τῶν ἄλλων, οἵτινες μόνον ἀπὸ τὸν κρότον τῶν πυροβόλων καὶ τὴν στρατιωτικὴν μουσικὴν ἔμαθον ὅτι ἤλθομεν. Μετ' ὀλίγον, ἐνῶ ἐγευόμεθα, καὶ ὅποιοι ὠραῖον γεῦμα μὲ λάχανα νοπά! μᾶς φέρουσι μέγιστον φάκελλον ἐπὶ δίσκου μεγάλου, στελλόμενον ἀπὸ τὴν λέσχην Μέλβουρν, ὀνομάσασαν εὐθὺς ἡμᾶς παμψηφεὶ μέλη. Ἄλλος μεγαλείτερος φάκελλος φθάνει κατόπιν ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ σιδηροδρόμου, περιέχων εἰσιτήρια δωρεάν δι' ὅλας τὰς γραμμὰς ἰδοῦ καὶ τρίτος εἰδοποιῶν ἡμᾶς ὅτι ὠνομάσθημεν μέλη εἰς τὴν λέσχην τῆς Ἐρώσεως. Εὐθὺς μετὰ ταῦτα μᾶς φέρουσι σωρὸν ἐπισκεπτηρίων ὅλων τῶν προϋχόντων καὶ ὅλων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τῆς πόλεως, καθὼς καὶ ἐφημερίδων ἀναγγελουσῶν τὴν ἀφίξιν ἡμῶν. Ἄλλὰ καὶ μουσικαὶ προσαγορεύουσιν ἡμᾶς ὑπὸ τὰ παράθυρά μας. Οὕτω πως ἐγεύθημεν φαγητὰ ἄγνωστα ἀπὸ τριῶν μηνῶν εἰς ἡμᾶς καὶ ἐπὶ μὴ σαλευμένης τραπέζης, χωρὶς παστῶν ἰχθύων καὶ χωρὶς τῶν αἰωνίων φασήλων, ὅπως περιχαρεῖς διὰ τὴν ἐγκάρδιον δεξίωσιν. Τὴν ἐσπέραν διετρεξάμεν ὡς ἐν πανηγύρει τὰς μεγάλας ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας, φωτοβολούμενας ὑπὸ φωταερίου καὶ ἐχούσας πεζοδρόμια μὲ πλάκας. Ἐξ ἑνὸς καὶ ἄλλου μέρους ὑπάρχουσιν ἐργαστήρια μὲ ἅπειρα εἶδη ἐμπορευμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐφθόνουν καὶ ὅλαι αἱ γαλλικαὶ πόλεις τῆς δευτέρας τάξεως. Καὶ ἐνῶ πολλάκις ἤκουσα ὅτι ζεῦγος ὑποδημάτων πωλεῖται ἐνταῦθα ἑκατὸν φράγκα, ἔμεινα ἐστατικὸς μαθὼν ὅτι πάντα ἔχουσι τὴν αὐτὴν τιμὴν ὡς καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν. Κκι τῶνόντι ἐξίσταται τις ἐρχόμενος εἰς Μέλβουρν, διότι βλέπει μακρὰς σειρὰς ἀμαξῶν ὡς ἐν Λονδίῳ, θέατρα, πλήθος διαβατῶν, ὠραίας καὶ πολυτελεῖς οἰκίας, πολιτοφύλακας ἐνδεδυμένους καθαρῶτατα, ξενοδοχεῖα ἀνοικτὰ, εἰδοποιήσεις περιφορήτους· πάντα ἐν γένει μαρτυροῦσιν ὅτι ἡ πόλις εἶναι ἀντίτυπον τῆς Ἀγγλίας· καὶ ἀφοῦ ἐπατήσαμεν εἰς τὴν ξηρὰν μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ ἐγγχώριος χαρακτήρ συνίστατο κυρίως εἰς τοῦτο, ὅτι δὲν εἶ-

ναί ἐγγχώριος καὶ ὅτι ἡ ἀποικία ὁμοιάζει παραδόξως εἰς τὴν μητρόπολιν. Δὲν ἠξέυρω ἂν ἀπατώμαι, ἀλλὰ κατὰ τὴν πρώτην θέαν τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ λαοῦ μοὶ ἔρχεται ἡ ἰδέα ὅτι ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ὕλικὴν ἐποψίαν δὲν ἔχομεν· ἀναζητήσωμεν ἄγνωσόν τι ἢ παράδοξον, ἀλλὰ τὴν πιστὴν ἀντιγραφὴν τοῦ παλαιοῦ κόσμου εἰς γῆν πρὸ μὲν διακοσίων ἐτῶν ἄγνωστον, πρὸ δὲ τριακοντα τριῶν παρθένον.

10 Ἰουλίου.— Ἄν καὶ μετριοφρονῶν ἔπρεπε νὰ σιωπήσω, ἀναγκάζομαι ὅμως νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι ζῶμεν ἐδῶ βασιλοπροεπῶς· ὀλόκληρος πόλις σκέπτεται περὶ ἡμῶν καὶ ἀμιλλῶνται τίς νὰ μᾶς πρωταρπάξῃ οὕτως εἰπεῖν ὡς ἂν ἤμεθα ἐπισκεπτήρια. Συγχώρησόν μοι λέγοντα ἡμᾶς, ὡς ἡ γνωστοτάτη ἐκείνη ὑπηρετίς ἐνὸς ἐφημερίου, ἡ ὁποία ἔλεγεν «ἡμεῖς θὰ ἐξομολογήσωμεν καὶ ἡμεῖς θὰ λειτουργήσωμεν αὔριον.» Καὶ τῶνόντι μᾶς περιποιοῦνται ὡς ἡγεμόνας. Ἐν πρώτοις ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἤλθεν ἡγεμονικὸς γόνος εἰς τὴν ἐνταῦθα ἀποικίαν· ἔπειτα εὐγνωμονοῦσιν εἰς τὸν δοῦκα ὅτι κατεφρόνησε τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς κόπους τριμήνου θαλασσοπλοίας, ὅπως ἐπισκεφθῆ τὰ δημιουργήματα, τὰ ἔργα καὶ τοὺς θεσμοὺς ὁμάδος ἀνθρώπων μεμονωμένων εἰς γῆν, ἧτις πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐσημειοῦτο εἰς τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτας ὡς γῆ ἄγνωστος. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ ξένος, ὁ ἄγνωστος ἕως τότε εἰς τὴν γῆν ταύτην, θεωρεῖται ὡς μέγα τι γεγονός, καὶ διὰ τοῦτο ἐπίσης ὁ ξένος αἰσθάνεται ἀληθῆ χαρὰν βλέπων ὅτι πάντες ἀμιλλῶνται νὰ δεῖξωσι πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν καὶ ἐγκάρδιον εἰλικρίνειαν. Ὅθεν οὔτε ἐμπόδια, οὔτε δυσκολίας ἀπαντῶμεν· ἡ ἀγγλικὴ φιλοξενία πηγάζει ἐκ μέσου τῆς καρδίας, καὶ ἡ τελευταία ἐπιθυμία ἡμῶν γίνεται δεκτὴ μετὰ μεγίστης προθυμίας.

Σήμερον τὸ πρῶτ' ὑπήγαμεν εἰς τὸν τοποτηρητὴν τοῦ ἀπόντος διοικητοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐξήλθομεν ἀπὸ τὴν πόλιν σπουδάζοντες νὰ ἴδωμεν χλόνη καὶ περίεργοι νὰ μάθωμεν ἂν καὶ ἡ φύσις τῆς γῆς εἶναι ἀγγλικὴ ὅπως εἶναι καὶ ἡ ὄψις τῆς Μέλβουρν. Μεταβαίνοντες δὲ ἀπὸ τὴν μεγάλην εἰς τὴν μικρὰν θαλασσοπλοίαν ἐμβαίνομεν εἰς μικρὰν λέμβον καὶ διαπλέομεν τὸν Yarra-yarra, ποταμὸν διασχίζοντα τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν. Πάντα εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ εἶναι νέα εἰς ἐμέ. Συκίαί τῆς Βαρβαρίας, ἀλόαι, μεγάλα καουτσοῦ, ἄλση φυτῶν καὶ ἀνθέων, μεγάλα δένδρα κόμμιος ἐρυθροῦ καὶ κόμμιος κυανοῦ· ὅθεν καταναλίσκομεν πολλὰς ὥρας ἀναβαίνοντες τὸν ποταμὸν καὶ κωπηλατοῦντες γενναίως. Ὅσον δὲ μακρυνόμεθα ἀπὸ τὴν πόλιν τόσον τὸ ἔδαφος γίνεται ὀμαλότερον καὶ καταπράσινοι αἱ ὄχθαι, ἀλλὰ ὁμοίμορφοι καὶ οὐχὶ πολὺ εὐμορφοί. Οἱ εὐκάλυπτοι ἐν μεγίστῃ ἀφθονίᾳ καὶ μεγαλοπρεπεῖς, ἔχουσι φύλλα λεπτά, ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ἰτέας,

οὔτε σκιάν ἐναντίον τοῦ ἡλίου, οὔτε σκέπην ἐναντίον τῆς βροχῆς παρέχοντα.

Ἐπανελθόντες δὲ εἰς τὴν πόλιν εὗρομεν μεγίστην κίνησιν· μεγάλοι ἐρυθραὶ εἰδοποιήσεις ἀναγγέλλουσι τὴν ἀφίξιν τοῦ ταχυδρομείου τῆς Εὐρώπης εἰς Ἀδελαΐδα, πρωτεύουσαν τῆς νοτίου Αὐστραλίας καὶ τὴν μετ' ὀλίγον δημοσίευσαν τῶν τηλεγραφημάτων. Τὸ ταχυδρομεῖον φάνει ἄπαξ κατὰ μῆνα καὶ καλὸν ἵνα ἔλθῃ τις ἐνταῦθα τόσον μακρὰν ἵνα ἴδῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡ καθημερινὴ ἀδιαφορία τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἡμετέρων δημοσίων φύλλων, ἀλλὰ ἔκτακτός τις ἐρεθισμὸς, ἀνάγκη νέων εἰδήσεων. Μετὰ δέκα λεπτά ἰδοὺ κιτρίνη εἰδοποιήσεις μετὰ τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς·

Μέγιστος πόλεμος εἰς τὴν Εὐρώπην!

Γιγαντιαῖοι ὀπλισμοὶ!

Μέγας παρικός φόβος νομισμάτων!

Οὔτε χρήματα, οὔτε πίστωσης!

Αἱ εἰδήσεις αὐταὶ μᾶς ῥίπτουσι εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν· μετὰ πέντε δὲ λεπτά, ἰδοὺ καὶ νέα εἰδοποιήσεις κυανῆ μετὰ πλῆθος θαυμαστικῶν. Σωροὶ ἀνθρώπων ὀρμῶσιν εἰς αὐτὴν ὡς εἰς ἔφοδον· Ἱπποδρομία Ἐψῶν, Δέρβυς, Λόρδ Αἰθὼς Α'.

Καὶ παρευθὺς μεταξὺ τῶν στοιχηματισάντων οἱ μὲν σκιρτῶσιν ἀπὸ χερᾶν, οἱ δὲ κύπτουσι τὰς κεφαλὰς καὶ δραπετεύουσι διὰ μέσου τοῦ πλήθους ἔχοντες καὶ βράδισμα καὶ ὄψιν καὶ συνείδησιν ἀνθρώπου δυστυχούς, ἀπολέσαντος χιλιάδας τιμᾶς λιρῶν ἕνεκεν Ἱπποδρομίας γενομένης πολλὰς λεύγας μακρὰν τοῦ τόπου. Καὶ τοῦτο διὰ ἵππους τοὺς ὁποίους οὐδέποτε εἶδε καὶ οὐδέποτε βεβαίως θὰ ἴδῃ.

Ἐνταῦθα μεταξὺ τοῦ ἀγγλικοῦ τούτου πλήθους τοῦ συνταραπτομένου ὡς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου εἶδομεν αἴφνης θέαμα ὅλως διόλου ἀντίθετον εἰς τὰς περὶ πολέμου καὶ Ἱπποδρομίας εἰδήσεις, δηλαδὴ ἀποτρόπαιον σωρὸν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἐχόντων τὸ δέρμα μελανώτερον καὶ τοῦ τῶν κροκοδείλων, τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς σγουράς καὶ ἀκαθάρτους καὶ τὸ πρόσωπον κτηνώδες. Εἶναι σωροὶ αὐτοχθόνων.

Ῥάκη πεπαλαιωμένων βρακίων μόλις κρύπτουσι τὰ βρωμερὰ σώματα των, σώματα μικρά, ἴσχνά, βδέλυρά, φρικτώτερα καὶ τῶν πιθήκων ὅλου τοῦ κόσμου. Τοιαύτη εἶναι ἡ ὄψις τῶν ἀρχαίων ἰδιοκτητῶν τῆς Αὐστραλίας καὶ τοιαύτη ἡ φυλὴ τὴν ὁποίαν ἤλθον οἱ Εὐρωπαῖοι ν' ἀποδιώξωσιν εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῶν δασῶν, καὶ ν' ἀρπάσωσι τὴν ἀχανῆ αὐτῶν γῆν. Οἱ μὲν, μεθυσμένοι ἀπὸ καπνῶν καὶ ἀπὸ πνευματώδη ποτᾶ, ἦτοι ἀπὸ δύο πράγματα ὅλως διόλου νέα εἰς αὐτοὺς, συνωθοῦντο συρόμενοι περὶ τὰ τείχη τῶν μεγαλοπρεπῶν οἰκιῶν τῶν κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον κτισμένων, ἢ περὶ τὰς ὑαλίνας θήκας τῶν ἐργαστηρίων, εἰς ἃς περιείχοντο ὠραία τεμάχια χρυσοῦ ἐκ τῶν ἀνκαλυφθέν-

των χρυσορυχείων, τῶν ἀγνώστων τούτων θησαυρῶν τοὺς ὁποίους ἐπὶ πολλὸν χρόνον κατεπάτει ἡ φυλὴ ἐκείνη τῶν μαύρων, αὐτὴ μὲν ἐπαυτοῦσα, εἰς δὲ τὴν φυλὴν τῶν λευκῶν δίδουσα πόλεις καὶ παλάτια. Οἱ δὲ, καὶ μάλιστα αἱ γυναῖκες, βαδίζοντες εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ἐφαίνοντο ἐπερωτῶντες περίξ αὐτῶν· καὶ τὸ στόμα ἔχοντες ἀνοικτὸν, τοὺς βραχίονας κρεμαμένους περιέφερον ἐπὶ τοῦ πλήθους βλέμματα ἀπορίας. Καὶ βλέπων τὰ τέκνα ταῦτα τῆς ἐρήμου ἐρχόμενα νὰ παρατηρήσωσι τὰ θαυμάσια πόλεως πεπολιτισμένης, ἡρώτων ἑμαυτὸν τί ἄρα συνέβαινε εἰς τὰς ψυχὰς των· διότι ὅσον ἀποτρόπαιον καὶ ἂν εἶναι τὸ σῶμα θὰ ἔχωσι βέβαια καὶ ψυχὴν. Καὶ τίς οἶδεν ἂν ἐκείνοι ἐξ αὐτῶν τῶν ὁποίων τὴν κεφαλὴν ἔσπερα σωρὸς ἀκτένιστος λευκῶν τριχῶν ὡς σφαῖρα χιόνος ἐπὶ κορμῷ δένδρων, εἶχον δὲ καὶ βραχίονας καὶ κνήμας μελανοὺς καὶ βρωμεροὺς, τίς οἶδε, λέγω, ἂν οἱ κἀτίσχοι αὐτοὶ γέροντες, οἱ ἔχοντες μέλη ὁμοιάζοντα εἰς ξύλα, ἂν δὲν ἤλθον πρὸ τριάκοντα τριῶν ἔτων ὅτε ἡ γῆ καὶ τὸ δάσος ἦσαν παρθένοι ἐνταῦθα ὅπου ὑπάρχει σήμερον πόλις ἐξ ἑκατὸν τριάκοντα χιλιάδων ψυχῶν, φωτιζομένη ἀπὸ ἀέριον; Ἐντὸς χρόνου ὀλιγωτέρου καὶ τοῦ ἡμίσεος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, τὸ σύριγμα τῶν ἀτμοκινήτων μηχανῶν διεδέχθη τὰς στρηνεῖς καὶ ἀγρίας φωνὰς τῶν ὀρνέων, καὶ ἀντὶ τῶν πυρῶν τῶν ἀνθρωποφάγων τὰ ὁποῖα ἤναπτον τὴν νύκτα ἀπὸ κορυφῆν εἰς κορυφῆν ὄρους ἵνα ἀναγγείλωσι τὴν παρουσίαν λύκων πρὸς καταβρόχθισιν, σήμερον τὰ νήματα τοῦ τηλεγράφου διαπερῶσι καλλιέργημένους ἀγρούς καὶ ἔρχονται ν' ἀναγγείλωσιν εἰς ἐλόκληρον πόλιν τὴν νίκην τοῦ ἀγγλικοῦ Δέρβυ. Δίδουσι δὲ εἰς αὐτοὺς χάριν ἐλεημοσύνης νομίσματα φέροντα τὸ πρόσωπον τῆς βασιλείσσης τῆς Ἀγγλίας, ἀναπολοῦντα τὴν σειράν των περιπετειῶν αἵτινες τοὺς ἠνάγκασαν ν' ἀνταλλάξωσι τὸν νομαδικὸν βίον τῶν ἀγρῶν, τὸν ἐλεύθερον βίον τῶν δασῶν πρὸς τὸ ἔδαφος πόλεως ὅπου ἡ λαμπρότης τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἀνεδείκνυε τὴν πενίαν αὐτῶν ἀγνώστον ἕως τότε Ἐσυλλογιζόμεν καὶ ἀκουσίως τὴν περιώνυμον ἐκείνην συνθήκην τὴν γενομένην τῷ 1836 μεταξὺ τῶν πρώτων ἀποίκων καὶ τῶν αὐτοχθόνων, δυνάμει τῆς ὁποίας οὗτοι παρεχώρησαν χιλίων τετραγωνικῶν λευγῶν γῆν τῆς Βικτωρίας ἀντὶ τριῶν σάκκων ὑέλων, δέκα λιτρῶν καρφίων καὶ πέντε λιτρῶν ἀλεύρου.

N.

**Ἐπεται συνέχεια.*

«Ἀντὶ ταύτης τῆς διαίτης, εἶπεν ὁ ἀρχαῖος Σπαρτιάτης πρὸς τὸν ὑππρέτην τοῦ ἡγεμόνος τῶν Συρακουσῶν, τὸν μέγαν ζωμὸν ἐπιδεικνύων, ἀντὶ ταύτης τῆς διαίτης καὶ λέγομαι καὶ εἶμαι ἐλεύθερος.»